

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Ostravské opravny a strojírny, s.r.o.**, se sídlem Na Valše 237/21, Ostrava, zastoupena JUDr. Mario Hanákem, advokátem se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČD Cargo, a.s.**, se sídlem Jankovcova 1569/2c, Praha 7, zastoupena Mgr. Miloslavem Strnadem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ČD Cargo, a.s., ze dne 25. 7. 2019, č. j. 0187/2019/O25, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2022, č. j. 9 A 109/2019-214,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 8 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Maria Hanáka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem

[1] Žádostí ze dne 23. 6. 2019 se žalobkyně po obchodní korporaci ČD Cargo, a.s. (dále jen „původní žalovaná“ či „osoba zúčastněná na řízení“) domáhala poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Konkrétně požadovala informace k výrobně technické dokumentaci, železničním kolejovým vozidlům a jejich revizím a kontrolám. Dne 23. 6. 2019 původní žalovaná sdělila, že není povinným subjektem dle informačního zákona, neboť u ní převažují soukromé prvky a nesplňuje definiční znaky veřejné instituce. Totéž sdělila i k odvolání žalobkyně.

[2] Proti tomuto závěru se žalobkyně bránila žalobou podanou k městskému soudu, který usnesením ze dne 2. 12. 2020, č. j. 9 A 109/2019 - 118, žalobu odmítl (dále jen „první usnesení“). Vycházel z nálezů Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (dále jen „nález Letiště Praha“), a ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (dále jen „nález ČEZ“), přičemž dovedl, že původní žalovaná není veřejnou institucí dle informačního zákona.

[3] Nejvyšší správní soud (prvním) rozsudkem ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 478/2020-45, z procesních důvodů zrušil první usnesení. Městský soud si totiž nevšiml novelizovaného § 20 odst. 5 informačního zákona, který přenesl kompetenci rozhodovat o odvolání na jiný subjekt, a jednal s nesprávným žalovaným. Městský soud následně usnesením ze dne 29. 4. 2020, č. j. 9 A 109/2019 - 165, ovšem žalobu opět odmítl (dle jen „druhé usnesení“).

[4] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 As 130/2021-45 (dále jen „druhý zrušující rozsudek“), zrušil druhé usnesení, přičemž shrnul nález Letiště Praha, nález ČEZ a nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18 (dále jen „nález OTE“). Z posledně uvedeného vyplývá, že nepostačí stoprocentní majetková účast státu v obchodní společnosti k tomu, aby na ni dopadaly povinnosti veřejné instituce dle informačního zákona. Neztotožnil se však ani s názorem žalovaného a městského soudu, že kritéria uvedená v nálezu Letiště Praha musí být splněna kumulativně, neboť je třeba vycházet z převahy znaků, jež jsou pro soukromou či veřejnou instituci typické. V této souvislosti městskému soudu mj. vytkl, že dostatečně nezkoumal povahu činnosti osoby zúčastněné na řízení, resp. její postavení na trhu.

[5] Nejvyšší správní soud označil úvahu městského soudu o soukromém účelu stěžovatelky za nedostatečnou. Shledal, že je nutné objasnit, nakolik jsou ovládaná (osoba zúčastněná na řízení) a ovládající osoba (České dráhy, a.s.) rozdílné, co se týče jejich charakteru jako veřejné/soukromé instituce. Zavázal městský soud, aby zkoumal postavení osoby zúčastněné na řízení jako veřejné instituce, zejména se zaměřením na poslední z kritérií nálezu Letiště Praha (veřejný účel činnosti) a jeho intenzitu ve vztahu k určení povahy instituce.

pokračování

[6] Městský soud nyní napadeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stejně jako v předchozích zrušených rozhodnutích setrval na svém závěru, že první čtyři kritéria vyplývající z nálezu Letiště Praha osoba zúčastněná na řízení naplňuje. Ačkoli uznal, že dle ustálené judikatury postačí, pokud znaky veřejné instituce u posuzovaného subjektu převažují, považoval za důležité posuzovat i poslední kritérium, neboť by mohlo převážet nad ostatními kritérii. Zabýval se proto účelem osoby zúčastněné na řízení, a to z hlediska její činnosti, charakteru a postavení na trhu (zda je výhradním přepravcem pro armádu, státní podniky a instituce, zda vlastní strategické nemovitosti, zajišťuje i jiné činnosti veřejného charakteru, apod.). Zkoumání charakteru mj. jednotlivých smluv z hlediska případného vlivu na posouzení veřejnoprávního či soukromoprávního charakteru činnosti osoby zúčastněné na řízení se však dle městského soudu mívá s podstatou jeho přezkumné činnosti. Obdobně shledal, že není schopen rozsáhle zjišťovat strategičnost vlastněných nemovitostí.

[7] Městský soud proto dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění a napadené rozhodnutí zrušil. Uložil žalovanému, aby v dalším řízení doplnil spisový materiál tak, aby umožňoval dostatečně posoudit, zda charakter osoby zúčastněné na řízení a její postavení odpovídá veřejnoprávnímu či soukromoprávnímu účelu, a aby znovu rozhodl.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka předně uvedla, že považuje kasační stížnost za přípustnou, neboť se městský soud v napadeném rozsudku neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a sám nepřezkoumal její postavení z hlediska kritéria veřejného účelu její činnosti. Tuto povinnost uložil jinému subjektu, což zákon neumožňuje. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. může soud zrušit správní rozhodnutí, nikoli rozhodnutí jiných subjektů, v tomto případě stěžovatelky. To, zda na ni lze nahlížet jako na správní orgán ve vztahu k vyřizování žádostí o informace, je přitom předmětem tohoto soudního řízení. Pokud tedy správní soudy dosud nepostavily najisto, že je stěžovatelka povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, nemůže městský soud s jejím rozhodnutím nakládat jako se správním rozhodnutím. Přitom odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2006 č. j. 6 As 52/2004-67 (zrušený nálesem Letiště Praha, pozn. NSS), ze kterého podle stěžovatelky vyplývá, že je soud povinen nejprve hmotněprávně posoudit, zda je společnost povinným subjektem podle informačního zákona, a teprve poté případně jeho rozhodnutí zrušit.

[10] V případě, že by Nejvyšší správní soud shledal postup městského soudu za zákonný, má stěžovatelka dále za to, že i přesto měl městský soud sám skutková zjištění doplnit v souladu se zásadou plné jurisdikce správního soudnictví. Přitom se měl držet skutkových a právních důvodů uplatněných v žalobě. Ani žalobkyně totiž netvrdila, že stěžovatelka naplňuje kritérium veřejného účelu, nijak nebrojila ani proti závěru městského soudu, že toto kritérium nesplňuje. Městský soud by tedy neměl přezkoumávat,

co není mezi stranami sporné. Nad rámec žaloby by tak mělo dojít k rozsáhlému přezkumu povahy stěžovatelky, což by v praxi znamenalo komplexní audit všech jejích právních vztahů. Takový požadavek není vůči stěžovateli jakožto obchodní korporaci legitimní.

[11] Stěžovatelka trvá na tom, že nenaplnuje kritérium veřejného účelu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Pokud není možné dojít k závěru, že stěžovatelka je veřejnou institucí na základě veřejně známých či dohledatelných informací, lze usuzovat, že jí není. Stěžovatelka rovněž upozornila na spory, které s žalobkyní má, a její jednání včetně podané žaloby považuje za šikanózní. Pokud by měl zákonodárce za to, že je pojem veřejné instituce nejasný, informační zákon by upravit.

III. Vyjádření žalobkyně, vyjádření žalovaného, replika stěžovatelky, duplika žalobkyně

[12] Žalobkyně ve svém vyjádření předně uvedla, že je kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná, neboť se městský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[13] Dále žalobkyně tvrdí, že stěžovatelka poskytuje přepravní služby České poště, s. p., se kterou má uzavřeny smlouvy bez výběrového řízení na dobu neurčitou. Tyto služby jsou hrazeny ze státních prostředků. Stěžovatelka i přes zúžení své licence dále vystupuje jako národní nákladní dopravce. Žalobkyně zmiňuje i další skutečnosti, ze kterých dle ní vyplývá, že stěžovatelka naplňuje kritérium veřejného účelu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Na podporu svých tvrzení předkládala městskému soudu velké množství důkazů.

[14] K postupu městského soudu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobkyně uvádí, že v důsledku novelizace informačního zákona by se mělo s rozhodnutím stěžovatelky o neposkytnutí informací nakládat jako s druhostupňovým správním rozhodnutím, tedy rozhodnutím žalovaného. Je to tedy právě žalovaný, komu městský soud napadeným rozsudkem uložil povinnost dostatečně zjistit skutkový stav a rozhodnout, zda stěžovatelka je či není povinným subjektem dle informačního zákona.

[15] Žalobkyně má dále za to, že se na posouzení charakteru stěžovatelky plně vztahují zejména závěry nálezu OTE. Vyjádřila se rovněž i k dalším znakům veřejné instituce, které stěžovatelka naplňuje a které převažují. Rovněž připomíná, že Ústavní soud ztotožňuje okruh subjektů povinných k poskytování informací dle informačního zákona s okruhem subjektů, na něž se vztahuje povinnost uveřejňovat smlouvy v registru smluv. Takovým subjektem je i stěžovatelka.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že je vázán napadeným rozsudkem. V této souvislosti si od stěžovatelky vyžádal potřebné podklady a spisový materiál, na základě kterých by mohl posoudit její charakter. Od stěžovatelky se však žádné odezvy nedočkal, a proto se nemůže k jednotlivým bodům kasační stížnosti kvalifikovaně vyjádřit. Dodal však, že při svém rozhodování bude vycházet ze znění informačního zákona před nabytím účinnosti zákona č. 241/2022 Sb.

pokračování

[17] Stěžovatelka na vyjádření žalovaného reagovala replikou, přičemž uvedla, že žalovanému sdělila, že dle jejího názoru neměla zákonnou povinnost vést spis, a proto jej nemůže předložit. Žalovaný následně upřesnil, jaké informace požaduje, a stěžovatelka následně potřebné dokumenty zaslala. Nadále však považuje za nepřiměřené, aby soukromá společnost předkládala smlouvy obsahující i obchodní tajemství. Trvá na tom, že pokud ani příslušné orgány nemají informace, na základě kterých by mohly dojít k závěru, že je stěžovatelka veřejnou institucí ve smyslu informačního zákona, pak takovou institucí není.

[18] Žalobkyně poté Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023, č. j. UOOU-03658/22-5, shledal, že stěžovatelka je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, a proto její rozhodnutí zrušil a věc jí vrátil k novému projednání.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a zastoupenou advokátem.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Jedná se totiž o třetí kasační stížnost v téže věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost přípustná jen za předpokladu, že je důvodem pro její podání námitka, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Smyslem právní úpravy je, aby se nemusel opakovaně zabývat věcí, ve které již jednou svůj závazný právní názor vyslovil, a to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil (viz nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, N 119/37 SbNU 519).

[21] V této souvislosti je předně třeba připomenout, že v předchozích dvou případech podala kasační stížnost žalobkyně. Dále je podstatné, že stěžovatelka namítá, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v druhém zrušujícím rozsudku. Stěžovatelka kvalifikovaně odůvodnila, proč považuje postup městského soudu, tj. zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému, za rozporný s druhým zrušujícím rozsudkem, a jedná se ve své podstatě o jedinou kasační námitku.

[22] Kasační stížnost je přípustná.

[23] Důvodnost kasační stížnosti soud dále posoudil v mezích rozsahu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] V kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila i důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který nijak blíže nerozvedla. Jedná se však o vadu, ke které musí Nejvyšší správní soud

přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[26] Ačkoli je samotné věcné posouzení poměrně stručné (zejména body 42 až 45 napadeného rozsudku), městský soud se dostatečně zabýval podstatou žalobních námitek, přičemž srozumitelným způsobem odůvodnil své úvahy a závěry. Rovněž je třeba přihlédnout k tomu, že některé jeho závěry jsou obsaženy již v části rekapitulace dosavadního řízení. Městský soud totiž byl v dalším řízení vázán i v tom rozsahu, v jakém Nejvyšší správní soud akceptoval jeho právní názor vyslovený ve zrušeném rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008-188). O přezkoumatelnosti nyní napadeného rozsudku svědčí i skutečnost, že stěžovatelka v kasační stížnosti právě s posouzením a postupem městského soudu polemizuje. Pouhý nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku jeho nepřezkoumatelnost nezpůsobuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30). Proto mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému přezkumu.

[27] Podstatou kasační stížnosti je otázka, zda se městský soud řídil závazným právním názorem vysloveným ve druhém zrušujícím rozsudku, pokud postupoval tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného a uložil mu doplnit skutková zjištění a na základě nich posoudit, zda je stěžovatelka veřejnou institucí podle informačního zákona, a to zejména z hlediska naplnění kritéria veřejného účelu její činnosti.

[28] Předně platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán.

[29] Rozšířený senát například v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, vyložil, že závazným právním názorem „je třeba rozumět ve zrušujícím rozsudku vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se tento soud zabýval ke kasačním námitkám, nebo jímž se zabýval nad jejich rámec v mezích § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.“ Zároveň dodal, že není „vyloučeno, že se v dalším řízení před krajským soudem v důsledku doplnění řízení postupem podle § 77 s. ř. s. změni skutkový stav natolik, že vede k jinému právnímu posouzení. Taková změna skutkových a právních poměrů může být důvodem kasační stížnosti opřené buď o tvrzení o nerespektování závazného právního názoru, nebo o tvrzení akceptující tuto změnu, ale směřující proti novému posouzení. Za takové situace nepřichází trvání na závazném právním názoru v úvahu proto, že řešen je zcela jiný skutkový a zpravidla i právní stav.“ Rovněž připomněl, že „krajský soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. sice vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, ovšem vázanost skutkovým stavem, jak výše uvedeno, je narušena ustanovením § 77 – tedy zákonnou možností soudu doplňovat dokazování (...)“. Tuto možnost prolomení závaznosti právním názorem však Nejvyšší správní soud uplatňoval již dříve (viz např. rozsudek ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 28/2003-69).

pokračování

[30] Nejvyšší správní soud ve druhém zrušujícím rozsudku zejména uvedl, že je „*nutné objasnit, nakolik jsou ovládaná a ovládající osoba rozdílné, co se týče jejich charakteru jako veřejné/soukromé instituce; resp. vysvětlit, onen podstatný rozdíl mezi charakterem mateřské společnosti (veřejné instituce), která řídí dceřinou společností, a onou dceřinou společností (soukromá instituce dle městského soudu) pro účely § 2 odst. 1 informačního zákona.*“ Dále dodal, že „*až po dostatečném přezkumu charakteru ukotvení osoby zúčastněné na řízení v tuzemském právním prostoru, lze dospět k závěru o tom, zda se v projednávané věci jedná o veřejnou instituci dle informačního zákona či naopak do působnosti tohoto zákona nespadá.*“ Závěrem vyslovil, že městský soud bude muset v dalším řízení posoudit „*v souladu s ustálenou judikaturou (nález Letiště Praha a na něj navazující judikatura) postavení osoby zúčastněné na řízení jako veřejné instituce dle § 2 odst. 1 informačního zákona, zejména se zaměřením na poslední z kritérií nálezu Letiště Praha (veřejný účel činnosti) a jeho intenzitu ve vztahu k určení povahy instituce. Soud neopomene při svém přezkumu i zohlednit skutečnost, že osoba ovládající je veřejnou institucí.*“

[31] Městský soud se na tomto základě v dalším řízení, v němž vydal nyní napadený rozsudek, dále zabýval tím, zda je stěžovatelka povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, přičemž se zaměřil na posouzení pátého znaku veřejné instituce, „*a to z hlediska její činnosti, jejího charakteru, resp. postavení na trhu tak, jak stanovil NSS (tj. zda je OZŘ výhradním přepravním podnikem pro armádu, státní podniky a instituce, zda vlastní strategické nemovitosti, zajišťuje i jiné činnosti veřejného charakteru, apod.).*“

[32] Městský soud vycházel z informací dostupných na webových stránkách stěžovatelky, konkrétně z výroční zprávy za rok 2021. Z ní vyplynulo, že stěžovatelka má s mateřskou společností České dráhy, a s., uzavřeno více než 270 smluv (o nájmu nemovitostí, dodávkách tepla a vody, nafty atd.) a koordinuje s ní i mezinárodní aktivity a spolupráci. Z registru smluv dále vyplynulo, že stěžovatelka má nebo měla uzavřené smlouvy i s ministerstvem obrany, a to na přepravu armádních statků, s Českou poštou, s. p., o přepravě poštovních zásilek, dále také se společností Lesy ČR, s. p., Správou železnic, státní organizací, a s dalšími státními podniky a institucemi.

[33] Městský soud však následně shledal, že do jeho přezkumné činnosti nespadá podrobné pátrání a zkoumání tak velkého množství smluv a následné vyhodnocování jejich charakteru a vlivu na veřejnou či soukromou povahu činnosti stěžovatelky. Měl za to, že by musel zjišťovat i to, zda jsou tyto smlouvy výhradní či nikoli. Obdobně by musel přistoupit i k posuzování strategičnosti vlastněných nemovitostí a teprve následně hodnotit činnost stěžovatelky a její postavení na trhu, tak jak po něm požadoval Nejvyšší správní soud. Městský soud uzavřel, že tyto informace dostatečně nevyplývají ze spisového materiálu ani veřejně dostupných zdrojů, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť skutkový stav, který byl základem napadeného správního rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Bez těchto skutkových zjištění nebylo dle městského soudu možné vyhovět požadavkům ustálené judikatury ani závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu.

[34] Nejvyšší správní soud připomíná, že na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. může uvážit, zda okolnosti případu mohou zejména s ohledem na hospodárnost řízení

odůvodňovat zrušení i žalobou napadeného správního rozhodnutí. Půjde zejména o případy, ve kterých by kasační soud vyjádřil takový závazný právní názor, na základě kterého by krajskému soudu nezbylo nic jiného, než aby zrušil žalobou napadené správní rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-58). Jedná se však o oprávnění, nikoli povinnost. Zvláště u skutkově složitých věcí kasační soud nemusí mít dostatek poznatků k tomu, aby vyhodnotil, zda jím vyslovený závazný právní názor může krajský soud v dalším řízení bezesbýtku naplnit tak, aby o věci sám rozhodl, nebo zda jsou dány důvody pro to, aby bylo zrušeno i napadené správní rozhodnutí. Jinými slovy, jestliže Nejvyšší správní soud zruší pouze napadené rozhodnutí krajského soudu, není vyloučeno, aby tento soud za účelem naplnění závazného právního názoru vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku provedl další vlastní odůvodněnou úvahu a postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tzn., zrušil rozhodnutí žalovaného proto, že skutkový stav vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

[35] Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud má k postupu městského soudu s ohledem na vyjádřený závazný právní názor ve druhém zrušujícím rozsudku určité výhrady a považuje jej do jisté míry za nadbytečně extenzivní. Není například zřejmé, proč městský soud považuje za nutné podrobné posouzení charakteru jednotlivých smluv či strategičnosti jednotlivých vlastněných nemovitostí. Přitom není pravdou, jak naznačuje i stěžovatelka ve své kasační stížnosti, že by pro posouzení účelu její činnosti bylo nutné provádět komplexní audit jejích právních vztahů.

[36] Je však nutné přihlédnout k tomu, že ani judikatura Ústavního soudu nedává zcela jasná a konkrétní vodítka k tomu, podle čeho lze jednoznačně určit veřejný či soukromý účel činnosti stěžovatelky jakožto obchodní korporace (včetně např. nálezu Letiště Praha, nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 1262/17, či usnesení ze dne 14. 05. 2019, sp. zn. I. ÚS 4158/18). Toto posouzení je tedy v každém případě individuální. V tomto ohledu tedy závazný právní názor ponechával městskému soudu jistý prostor pro vlastní uvážení (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008-129).

[37] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že za nerespektování závazného právního názoru nelze v nynějším případě považovat postup městského soudu, který po předběžném posouzení povahy stěžovatelky a charakteru její činnosti dospěl k závěru, že vyřešení této otázky předpokládá rozsáhlé či zásadní doplnění skutkového stavu. Nejde o nenaplnění principu plné jurisdikce, nýbrž o projev subsidiarity soudního přezkumu. Městský soud proto nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[38] Nelze přitom souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že městský soud povinnost uloženou kasačním soudem přenesl na jiný subjekt, tj. ji samotnou. Ačkoli městský soud trochu nešťastně formuloval, že „na žalovaném, resp. OZŘ tak bude, aby v dalším řízení doplnila spisový materiál o všechny potřebné informace, na jejichž základě je možné dostatečně posoudit, zda charakter činnosti OZŘ a její postavení na trhu odpovídá veřejnoprávnímu nebo soukromoprávnímu účelu instituce (...)“, z kontextu je zcela zřejmé, že daná povinnost se vztahuje výhradně na žalovaného, který však bude pravděpodobně muset rozhodné skutečnosti zjišťovat za součinnosti stěžovatelky.

pokračování

[39] Nad rámec uvedeného je třeba zmínit i to, že se žalovaný nebránil proti jemu uložené povinnosti městským soudem, a to ani ve vyjádření ke kasační stížnosti. Naopak prakticky ihned po vydání napadeného rozsudku činil kroky k vydání rozhodnutí (viz bod [17] tohoto rozsudku). Dle dostupných informací nadto již žalovaný rozhodl (viz bod [18] tohoto rozsudku), přičemž shledal, vázán napadeným rozsudkem i právním názorem vysloveným v druhém zrušujícím rozsudku, že stěžovatelka je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. S ohledem na zde vymezený předmět řízení a retrospektivní přezkum správního rozhodnutí soudem nemůže pochopitelně nyní Nejvyšší správní soud v tomto kasačním řízení vzít v úvahu obsah a závěry onoho rozhodnutí žalovaného. Nesouhlasí-li stěžovatelka, že je povinným subjektem, není jí jistě upřeno procesní právo využít prostředky, které informační zákon a procesní předpisy k ochraně veřejných subjektivních práv poskytují.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Zamítnutí kasační stížnosti je nutné považovat za procesní úspěch žalobkyně, již proto svědčí právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila.

[42] Žalobkyně uplatnila a doložila nárok na náhradu nákladů řízení spočívající v odměně jejího právního zástupce za 2 úkony právní služby, konkrétně poradu s klientem delší jedné hodiny konanou dne 27. 10. 2022 od 13:20 do 14:40 hodin za účelem sepsání vyjádření ke kasační stížnosti a dále podání vyjádření ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. 2 x 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a v paušální částce ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 2 x 300 Kč. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH.

[43] Stěžovatelka je proto povinna žalobkyni uhradit náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 8.228 Kč včetně DPH, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Maria Hanáka, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2023

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

